

Una lluita vot a vot

Les enquestes no preveuen grans canvis el 27-M, al País Valencià. Cap, però, no ha copsat fins ara l'efecte d'un pacte d'esquerres, valencianista i ecologista. El 4,6% i el 4,7% de vots que el Bloc va recollir, respectivament, al 1999 i al 2003, ara sí que es traduiran en representació a les Corts. No és una suma perfecta, la d'EUPV i Bloc, si bé, d'altra banda, l'acord pot animar votants socialistes que fins ara s'estimaven més el vot útil.

Comptant amb un hemicicle de 99 escons –els que hi haurà a partir del juny–, i amb els resultats de fa tres anys i mig, el PP n'hauria obtingut, tot just, els 50 que signifiquen majoria absoluta; el PSPV-PSOE, 39, i el pacte, 10, el nombre de cadires virtuals el repartiment de les quals ha alentit l'acord.

A la circumscripció de Castelló, la distribució més probable serà 12-10-2, amb equitat entre dreta i esquerra. Els socialistes haurien de retallar a 4 punts la distància de 12 que ara li duu el PP, a fi de pispar-li un escó. EUPV i Bloc tenen força tensions al nord del país, però haurien de caure per sota del 8%, per quedar-se amb un únic diputat –ara sumen el 10,4%–. Per tenir-ne tres, haurien de superar el 12%.

A Alacant, la correlació del 2003 seria 17-13-3, però si el PSPV queda a 7 punts del PP, i no als 11 d'aleshores, el repartiment seria 16-14-3. EUPV i Bloc recolliren, separats, al 2003, un 9,95%. Per sota del 8,5% perillaria, i molt, el tercer escó; per damunt de l'11,5% podrien somiar amb un quart.

A València, esquerra i dreta també haurien empatat fa tres anys i mig: 21-16-5 hauria estat el resultat. Si els socialistes, "efecte Alborch" inclòs, sumen 2 punts més, només que el PP en perda 1 ja aconseguiran un escó més: seria un 20-17-5, doncs. El pacte –sumà 12,13% el 2003– en tindria 5 si no queda per sota de l'11%, i optaria al sisè si depassara el 13,5%. Al capdavall, una lluita aferrissada, vot a vot. Una lluita ben oberta. **V.M.**

Albert Taberner i Pere Mayor lideraven Esquerra Unida i Unitat del Poble Valencià, respectivament, quan el 1987 van concórrer de la mà a les Corts valencianes. Tot seguit parlen del pacte del 2007.

Tot just ha passat l'assemblea d'Esquerra Unida, i l'acord amb el Bloc ha estat ràpid...

PERE MAYOR: Calia prendre una decisió final, analitzar el perquè de l'acord: pensant en els interessos de país, aquest pacte obre una gran possibilitat de desplaçar el Partit Popular del Govern. La gent del Bloc ha d'entendre això, perquè, si mirem els resultats electorals, els llocs d'eixida que ens correspondrien, la correlació acordada [6 diputats per a EUPV, 3 per al Bloc i 1 per als Verds] no queda així. El Bloc fa un gran esforç: valora la situació i li pesa molt més la voluntat de modificar el Govern de la Generalitat.

ALBERT TABERNER: Desconec el laberint de la negociació, però em sent satisfet...

P. MAYOR: ...És curiós, però ha estat molt més complicat que a l'any 1987.

A. TABERNER: Segurament, sí. Cadascuna de les forces defensa els seus plantejaments, però em fa sentir alegre que hagen primat els interessos dels valen-

cians i valencianes per damunt dels interessos partidaris. M'interessa poc si n'hi ha de més contents i de més descontents: ara hi haurà la possibilitat real de disputar la Generalitat a la dreta. Això, en si mateix, és mobilitzador. A més, el PSPV ha donat prou pistes per il·lusionar-nos amb aquesta possible entesa plural de l'esquerra valencianista i menys valencianista que desplace la dreta del govern de les institucions.

P. MAYOR: La reacció del president de la Generalitat [Francesc Camps] i del portaveu del Govern, el senyor Rambla, demostren que l'acord no agrada gens al PP. Demostren que l'acord s'ha fet bé, tot i que no hem d'enganyar ningú: és un acord de política electoral, basat en un programa de mínims, de 16 punts, perquè tots els vots computen –parlem de molts milers de vots–. El gran col·laborador perquè haja passat això és el PP, per no voler modificar la llei electoral.

—Fins i tot amb el 3%, una llista unitària potser sumarà més diputats que no dues de separades.

P. MAYOR: Sí. Potser hi haguera hagut, com al 2003, una llista que fóra Esquerra Unida i algun sector ecologista, i una altra del Bloc amb un altre sector ecologista. Units, pel sistema electoral que tenim, obtindrem més representativitat.

A. TABERNER: Jo, quan militava a Esquerra Unida, estava molt acostumat a escoltar allò del "programa, programa, programa", que deia Julio Anguita. Els programes són importants, però no val la pena parar tanta atenció en la coma, perfilar-la, etc. Això mai no és cert.

P. MAYOR: No, mai.

A. TABERNER: Tu ho has dit molt bé: cal un programa de mínims per arribar a un acord electoral. Si hi ha voluntat i possibilitat de canviar el Govern de la Generalitat, el programa de mínims caldrà repactar-lo amb la força majoritària.

P. MAYOR: Ha dit Rambla que "és un acord basat només en interessos". És clar que sí! Tots els acords es fan per interessos. Tenim interès a millorar la sanitat, la política lingüística, el territori, l'educació, el teu comportament al món empresarial i institucional...

—Durant les negociacions ha fet l'efecte que sectors d'Esquerra Unida no consideren el Bloc d'esquerra.

P. MAYOR: El Bloc es defineix d'esquerra interclassista. Que ningú no s'ho agafe amb paper de fumar, però Esquerra Unida governa en companyia del PNB i d'Eusko Alkartasuna. Precisament no són de la Internacional Comunista, els amics del PNB. En política, com en tantes coses de la vida, no tot pot ser al 100 per cent com tu voldries. Sovint, aquestes acusacions serveixen com a excusa quan una cosa no es vol per unes altres qüestions que no són tan confessables. La impressió, des de fora, és que el procés assembleari d'Esquerra Unida, en què es jugaven una sèrie de cartes, condicionava l'acord.

A. TABERNER: Ni Esquerra Unida ni el Bloc no són blocs monolítics...

P. MAYOR: ...Ni faran un partit polític, això està clar. El no-acord haguera pogut produir que 100.000 o 200.000 vots teus no computaren. És un partit de futbol que el PP començava guanyant-lo per tres a zero. No vol dir que ara el partit estiga guanyat, però és possible guanyar-lo, tots els vots computaran, tots. És pot mobilitzar abstencionistes, gent cansada d'anar a votar perquè res no canvie. La campanya del PP contra el

Pere Mayor va dirigir molts anys el Bloc i avui forma part de l'executiva: "Podem parlar de moratòria urbanística, però ara com ara la construcció és el principal motor econòmic valencià."

pacte pot aportar-li vots, però també pot perdre vots més centristes.

—En què haguera beneficiat i perjudicat la presència d'Esquerra Republicana en aquest pacte?

A. TABERNER: Estic convençut que Esquerra Republicana ha fet allò que volia. Si hi haguera accedit, la gent que s'identifica amb ells hauria aportat els seus vots, però el PP hauria estat encara molt més virulent, destapant fantasmes que ja no circulen o que circulen menys per aquest país. Haurien dit: "Ens governarà Carod-Rovira!"

P. MAYOR: És poc significatiu, el seu pes electoral i social. A més, era donar-li munició al contrincant. En tot cas, sembla que Esquerra Republicana mai no ha volgut entrar en aquest acord.

—Serà senzill coordinar el missatge de tots els membres del pacte?

P. MAYOR: A Itàlia, l'Olivera governa el país i són setze partits. Cal tenir en compte que són unes eleccions autonòmiques i municipals alhora, i que és un acord per anar junts només a les primeres. Ningú no s'ha d'enganyar: és un acord que pretén sumar, que no es perda cap vot, basat en un programa comú, que juga la carta claríssima de canviar el Govern de la Generalitat. Hi haurà tres candidatures: la del PP, la del PSOE i la que pot desplaçar el Govern del PP.

A. TABERNER: Aquesta campanya, cal publicitar-la ara. Quan s'inicie la campanya, el 75% de la població valenciana ha de conèixer l'acord, i que aquest acord pot sumar-se a unes altres forces

per canviar el Govern. És un acord mobilitzador no sols per a l'electorat potencial d'Esquerra Unida i el Bloc, sinó per a l'electorat potencial del PSPV.

P. MAYOR: Sense aquest acord, era difícil visualitzar una possibilitat de canvi. S'obre una gran perspectiva. Ara és possible. Sense això, no era possible.

A. TABERNER: També hi ha hagut un canvi, que encara es gesta, i és que el partit socialista, sense deixar de ser-ho, sap que ha d'arribar a acords, cedir en les seues posicions.

—La demanda de moratòria urbanística que planteja EUPV pot crear moltes complicacions?

P. MAYOR: La moratòria urbanística, depèn de com, de què... Ara, de fet, vivim un moment d'impàs, com si hi haguera una moratòria, perquè al PP li interessa collar el sector i transmetre una imatge diferent de la política territorial que han fet fins ara. Podem parlar de moratòria urbanística, però ara com ara la construcció és el principal motor econòmic valencià. De la nit al matí, en sec, és impossible aturar-ho.

A. TABERNER: Segons l'acord, afectaria tot allò que està fora dels plans d'ordenació urbana. No s'aturaran totes les edificacions en marxa.

—És cert, però, que hi ha una allau de PAI que afecta terrenys rústics...

P. MAYOR: Efectivament. Per això cal especificar-ho tot, primer.

A. TABERNER: Sí, perquè, si no, la dreta dirà: "Estos nos lo quieren paralizar todo."

Albert Taberner, que ja no pertany a EUPV: "Quan s'inicie la campanya, el 75% de la població ha de conèixer l'acord, i que aquest acord pot sumar-se a unes altres forces per canviar el Govern."

P. MAYOR: Si s'atura, que siga a tots, no a uns sí i a uns altres no. Cal que les regles del joc siguin públiques, clares i iguals per a tots.

—Un altre punt de l'acord és la negociació a acords amb el PP.

P. MAYOR: El document diu que es treballarà per traure el PP de la Generalitat Valenciana.

—Això no exclou pactes municipals.

P. MAYOR: No, parlem d'un acord autonòmic. No és el Pacte del Tinell, que negava tot tipus d'acords amb el PP.

—El Bloc no es tanca, doncs, a pactes municipals amb el PP.

P. MAYOR: Home, és molt difícil, però poden donar-se circumstàncies de tipus local, com per exemple a Pego, on has d'acabar triant si governes amb el PP i el PSOE o si deixes que governe la llista independent d'un alcalde que tots sabem com és.

—I a Cullera?

P. MAYOR: Com Cullera, hi ha pactes d'Esquerra Unida. No es poden agafar sis, vuit o deu casos que tenen a veure amb conjuntures locals i elevar-los a la política general. La política correcta sobre creixement urbanístic és la de Canet d'en Berenguer? Aquesta és la política de creixement que defensa Esquerra Unida i el partit comunista? Evidentment que no, ja sé que no, però això s'ha fet. I justament ara, en aquesta legislatura, quan ja està tot fet, el regidor d'Urbanisme és del Bloc.

A. TABERNER: Em colpeja que l'esquerra arribe a acords de govern amb la

dreta, i sobretot contra una part de l'esquerra. Normalment, passa això. Em repugna. El PP és un partit extremista, de dreta, però és democràtic i caldrà compartir-hi moltíssimes coses.

P. MAYOR: Hi haurà més casos com els que comente, però aquesta no és la política general d'un partit. En el 90 per cent dels casos, amb qui ha tancat acords el valencianisme polític a l'últim decenni?

Una vegada, en un forn, la propietària em va demanar si el Bloc érem de dreta o d'esquerra. Jo li vaig preguntar què pensava ella, i em va dir que no ho sabia, perquè un amic del seu home, que és molt del PSOE, li havia dit que érem nacionalistes de dretes; en canvi, una clienta, molt del PP, li va dir un dia que érem molt d'esquerra. Li vaig contestar que potser no érem ni allò que deia l'amic del seu marit ni allò que deia la clienta, sinó que estem a mig camí.

—L'anterior pacte, al 1987 —que en tres mesos, a les Corts, va dividir-se en dos blocs: UPV va anar al grup mixt—, va perdre 40.000 vots, 2 punts i mig sobre 10,6 —el resultat, per separat, del 1983—. Tothom parla de 10 diputats, però podrien ser 8, 9, 12...

P. MAYOR: Dependrà de com es faça, de la capacitat d'il·lusionar la població.

A. TABERNER: Cal anar amb voluntat de guanyar. No pensar si en tindrem 8 o 10, sinó anar a guanyar.

P. MAYOR: L'acord produeix aquest sentiment, al carrer i entre els militants.

Víctor Maceda

Vora vora

L'hora del mercat

Joan Mari

Venint d'on veniem, darrerament la política catalana s'ha centrat molt en la promesa de la millora de la gestió, allò del bon govern que en diuen alguns, enfront de les dites polítiques identitàries. I d'ençà de l'1 de novembre, així ho han manifestat, d'una o altra manera, des d'Artur Mas fins a Carod-Rovira, obligat a fer molta bondat en la seva segona oportunitat institucional. És de suposar, per tant, que el nou Govern prendrà una sèrie de prevencions, en aquest sentit, i que Montilla ja s'encarregarà de calmar qualsevol temptació excessivament "nacional". Entre d'altres coses, perquè, tot i que ha arribat a president desmarcant-se de Zapatero, juguen en el mateix equip i empren les municipals i les dites generals amb l'alè del PP al clatell. Una pregunta pertinent, doncs, és com s'ho farà Esquerra per aconseguir aquella part de les bases i de l'electorat desencisada amb la reedició del pacte amb PSC i IC. La qüestió no és gratuïta, perquè tots sabem —tant els partidaris d'aquest govern com els seus detractors— que en aquest país es consolida un canvi de cicle polític i que, independentment dels resultats finals —en acabar, farem comptes—, alguna cosa s'ha trencat. Tenc per mi que Esquerra té a la fi l'oportunitat, des de la política institucional, de bastir un projecte clar de país que depassi les fronteres principatines: treballant per la consolidació del mercat lingüístic, en clau d'indústria cultural i d'espai comunicacional. Atesos els nomenaments del nou Govern, afegiria que no hi ha cap excusa per defugir aquest repte. La situació d'urgència que viuen el País Valencià i les Illes Balears reclama la capitalitat de Barcelona. I reclama també que valencians i illencs ens posem les piles per fer fora del poder el PP i aturar l'entrada en la fase històrica d'absoluta dissolució de la perifèria, que ja ha començat.

joan_mari@hotmail.com